

nem feleltem semmit, az öklével hirtelen odavágott az asztalra és felordított.

— Szeret, érted?! Nem igaz, hogy nem törődik velem, ne merjtek ilyet mondani! És ha mégis azt hinnéd, ha te is azt hinnéd: . . .

Sietve megnyugtattam, hogy nem hiszek semmi rosszat és nagyon kiváló asszonynak tartom a feleségét. Hátradőlt a székben, megkönnyebbülten nagyot lélezett, az ujjáival végigsimított a homlokán. Megköszönte, hogy így megnyugtattam, hirtelen arról kezdett beszélni, hogy az asszony mennyire hasonlít Ő hozzá, a hangja, a mozgása, egészen olyan, mint az Övé volt, azután elhallgatott és többé nem lehetett a szavát venni.

Egy cseppet sem lepett meg, mikor három, vagy négy nap múlva az öngyilkosságáról hallottam. Kirakta maga elé az asztalra mind a két asszonyának az arcképét és szíven lőtte magát. Csak egy búcsúlevelet hagyott hátra, a feleségének címezve. A levél így kezdődött:

— Édes imádott asszonyom, tē bocsáss meg nekem, hogy ilyen rút hálátlansággal fizetek a te gyönyörű, nagy szerelmedért . . .

Thury Lajos.

BAL UTÁN.

*Nem volt szava sem, egy sem;
nem ment ez ma sehogysem.*

*Az ember szanaszéjjel
indul a havas éjjel.*

*Végre, nagy ügyel-bajjal,
hazaveri a hajnal.*

*Míg gyors álomba ájul
s feledkezik bajáru:*

*Rásüt a reggeli óra
az egyedülvalóra . . .*

Szegedi István.